Допоки золота з волоссям не рівняти
Твоїм, бо сонце в нім спалахує щомить,
Допоки осяйне твоє чоло глядить
Так споневажливо на лілій білі шати;

Допоки уст твоїх пильнує, щоб зірвати,
Очей ще більше, ніж краси живих суцвіть,
А шиї грація твоєї всіх манить,
І гордий свій тріумф не звично їй справляти,-

Вживай свої уста, волосся і чоло,
І шию перше, ніж все те, що так принадно
Кришталем, вицвітом і золотом було,

Не тільки на срібло обернеться безрадно
Чи на розтоптану фіалку,— ні, на тлінь,
На прах, на персть, на дим, і зникне, наче тінь.